

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΑΝΙΣΚΟΥ (Μαρκ. 9, 17-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Κρυοπηγή, στις 2/4/1995)

1. Απιστία σημαίνει διαστροφή

Ακούσαμε στο ευαγγέλιο ότι ένας άνθρωπος είχε ένα παιδί που είχε δαιμόνιο. Σεληνιαζόταν. Έπασχε από επιληψία, που δεν οφειλόταν μόνο σε σωματικά αίτια. Είχε μέσα του και δαιμόνιο. Σπαρασσόταν, φώναζε, έφτανε σε μια έξαλλη κατάσταση. Το πήγε σε πολλούς γιατρούς, κατέφυγε σε πνευματικά αλλά δεν έκανε πουθενά τίποτε. Τελικά το πήγε στον Χριστό, παρακαλώντας Τον, με τα λόγια:

-Κύριε, αν μπορείς, κάμε κάτι.

Ο Χριστός ακούγοντας τα λόγια αυτά, και ξέροντας τι είχε ο πατέρας αυτός στην καρδιά του, πόσο πίστευε, είπε:

-Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη, πόσο καιρό θα είμαι κοντά σας; Μέχρι πότε πια θα βλέπω και θα ανέχομαι τέτοια πράγματα;

Μας λέει δηλαδή ο Χριστός, ότι το πιο δυσάρεστο πράγμα στο Θεό είναι να βλέπει στον κόσμο απιστία. Γιατί η απιστία είναι διαστροφή. Όποιος είναι άπιστος, έχει διαστροφή πνευματική. Που είναι χειρότερη από την σωματική διαστροφή.

2. «Ψοφάμε» για τα πνευματικά

Είμαστε υποχρεωμένοι να σταθούμε στα λόγια αυτά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Πόσο ανόητο είναι για έναν άνθρωπο, να μην βλέπει κάποια πολύ απλά πράγματα. Ότι δηλαδή η καρδιά του ζητάει όχι μόνο φαί, πιτό, ανάπαυση, ύπνο... Αλλά ζητάει πρώτα απ' όλα δικαιοσύνη, ειρήνη. Τι είναι η δικαιοσύνη και η ειρήνη; Πνευματικά πράγματα.

Ζητάει αγάπη, ζητάει καλωσύνη. Τι είναι η καλωσύνη; Κάτι το πνευματικό. Ζητάει αλήθεια. Δεν θέλει να του λέει κανένας ψέματα.

Ακόμα κάτι το σπουδαιότερο. Ζητάει από όλους τους ανθρώπους, να έχουν ταπείνωση. Δεν θέλει κανένας να του φέρεται με εγωισμό. Γιατί;

Πριν δώσουμε απάντηση, ας προσέξουμε κάτι το παράξενο. Όλοι μας –λίγο-πολύ- θέλουμε να κάνουμε τον «καμπόσο». Μας αρέσει να καταφρονούμε τους άλλους. Μας αρέσει να δείχνουμε ότι είμαστε δυνατοί, ωραίοι, έξυπνοι... Αλλά δεν μας αρέσει να μας το κάνει κανένας άλλος. Γιατί αδελφοί μου;

Γιατί ο Χριστός, ο Θεός, ο δημιουργός μας, μας έφτειαξε και θέλει να είμαστε όλοι, όπως μας το 'χει διδάξει, αγαπημένοι και ίσα. Και ο καθένας μας, να θεωρεί τον εαυτό του, όχι αφέντη των άλλων, αλλά υπηρέτη τους. Να τους αγαπάει, να τους τιμά. Και εκείνα που είπε ο Χριστός, είναι, είτε το θέλουμε είτε δεν το θέλουμε, ριζωμένα στην ψυχή μας. Και γι' αυτά, όπως λέμε «ψοφάμε». Κανένας δεν «ψοφάει» για ψωμί, για κρασί, για διασκέδαση... όσο κυριολεκτικά «ψοφάει» για δικαιοσύνη, για ειρήνη, για αγάπη, για καλωσύνη, για ταπείνωση. Γιατί αυτά έβαλε μέσα στην καρδιά μας ο σωτήρας του κόσμου και Θεός μας Ιησούς Χριστός.

Αυτός λοιπόν μας είπε: «Μην έχετε την στραβή και τη νόθη ιδέα ότι η ζωή που αρχίζει εδώ, τελειώνει και εδώ». Αρχίζει βέβαια, όταν γεννιόμαστε, αλλά δεν τελειώνει όταν πεθαίνουμε. Η ζωή μας θα είναι αιώνια. Και θα είναι αιώνια ή στον Παράδεισο ή στην κόλαση. Ανάλογα με τα έργα τα οποία κάναμε. Ανάλογα με το αν είχαμε στη ζωή μας δικαιοσύνη, ειρήνη, αγάπη, καλωσύνη, θυσία, ταπείνωση, προσφορά. Αν θέλαμε να προσφέρουμε και όχι να αρπάξουμε. Αν θέλαμε να τιμήσουμε και όχι να καταδυναστεύσουμε και να εκμεταλλευτούμε τον φτωχό, τον αδύνατο.

Βλέπουμε όμως ότι μερικές φορές, σκεπτόμαστε σαν τον πατέρα του δαιμονιζομένου παιδιού, που του είπε ο σωτήρας μας Ιησούς Χριστός: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Σκεπτόμαστε δηλαδή διεστραμμένα και λέμε: «Και ποιός τα είδε; Είδε ποτέ κανείς Παράδεισο και κόλαση; Άραγε υπάρχουν; Άραγε δεν υπάρχουν;». Έλεγε ο πατέρας του παιδιού:

-Κύριε, αν μπορείς. Αν μπορείς.

Δηλαδή: μπορείς, δεν μπορείς, που το ξέρω εγώ;

Να η αμφιβολία. Ίδια νοοτροπία με τον πατέρα αυτού του παιδιού. Είπε ο Χριστός για κείνους που σκέπτονται έτσι: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Γιατί το είπε αδελφοί μου αυτό; Ας το εξηγήσουμε.

Λέει ένας άνθρωπος: Εγώ το σπίτι μου το ξέρω. Το βρίσκω ακόμη και την

νύχτα. Και τα ζώα μου τα ξέρω καλά, γνωρίζω και το βέλασμά τους. Και το ζώο, γνωρίζει, χωρίς να κάνει λάθος, τον αφέντη του.

Λέει ο Χριστός: «Εκείνα που είναι στον ουρανό, εσείς δεν τα είδατε ποτέ και δεν τα ξέρετε. Και γι' αυτό χοροπηδάνε στο νου σας, σκέψεις απιστίας. Αλλά υπάρχει κάποιος που είναι στον ουρανό και τα ξέρει». Γιατί ο ουρανός είναι το σπίτι του. Παράδεισο και κόλαση, τα ξέρει καλά. Και αυτός, ο Υιός του Θεού ήλθε στον κόσμο, για να μας τα διδάξει. Και έχουμε χρέος, να Τον ακούμε.

Προκειμένου για Παράδεισο, για κόλαση και για αιώνια ζωή, να μην ακούμε εκείνους που λένε εξυπνάδες. Γιατί ποτέ δεν είδαν, ποτέ δεν άκουσαν, ποτέ δεν κατάλαβαν. Αλλά να μιλάμε μ' εκείνον που ξέρει τον Παράδεισο και την κόλαση, τον ουρανό και όλα τα μυστήρια του ουρανού και του κόσμου, τέλεια. Γιατί είναι ο νοικοκύρης τους. Το αφεντικό τους.

Εμείς πρέπει να έχουμε ασκηθεί να βρίσκουμε τον Κύριό μας, όπως βρίσκει το σκυλί, τον αφέντη του από τη μυρουδιά. Τόσο πολύ. Έτσι έχουμε χρέος, να βρίσκουμε τον σωτήρα και Κύριό μας, και όχι να λέμε τα κούφια λόγια: «Ποιός τα είδε; Ποιός τα ξέρει;». Γιατί η απάντηση του Χριστού είναι κοφτή: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη».

3. Πορεία προς τον Χριστό

Έγραψαν οι εφημερίδες: Ένα παιδάκι δεκατεσσάρων χρονών, ένα νήπιο ουσιαστικά, έσφαξε τον πατέρα του και την μητέρα του. Γιατί; Γιατί ήθελε να μιμηθεί εκείνα που έβλεπε στην τηλεόραση. Να καταλαβαίνουμε μερικές φορές και εμείς «οι φτωχοί τω πνεύματι άνθρωποι», τι σημαίνει: αντί ο άνθρωπος να ακούει τον λόγο του Θεού, που τον ειρηνεύει και τον κάνει να αγαπάει και να σέβεται, να βλέπει εγκλήματα... Να βλέπει πράγματα τα οποία μέσα στην ψυχή του, στάζουν δηλητήριο.

Σ' αυτή την περίπτωση, τι έγινε με το παιδί; Το 'πιασε το δαιμόνιο. Ποιό δαιμόνιο; Εκείνο που φωλιάζει στα άσχημα διδάγματα, που επηρεάζουν τα παιδιά από τριών χρονών μέχρι εκατόν τριών, και τα κάνουν -αυτά τα άσχημα διδάγματα- και δαιμονίζονται.

Μένει κανένας ανεπηρέαστος; Και από τα ιερά διδάγματα, αλλά και από τα δαιμονικά διδάγματα;

Και μαζεύτηκαν οι σοφοί του κόσμου, να αναλύσουν το φονικό. Θα πουν πολλά, ο καθένας ανάλογα με την δουλειά του. Ανάλογα με τη λόξα του. Και ανάλογα

με το σκοτάδι που έχει μέσα στην καρδιά του. Έτσι, θα το εξηγήσουν ο καθένας το φαινόμενο από την δική του σκοπιά. Αλλά το πρόβλημα πού είναι; Ότι το παιδί αυτό δεν το είχαν από πριν καθοδηγήσει σωστά. Όλοι στέλνουμε τα παιδιά μας στο σχολείο. Και είναι μεγάλος πλούτος στο σχολείο να είναι καλά παιδιά και καλός δάσκαλος.

Αλλά όταν ο δάσκαλος δεν είναι καλός, δεν το βοηθάει το παιδί να αποκτήσει Θεό και πίστη. Βαθμολογεί την διαγωγή του, αλλά δεν το μαθαίνει διαγωγή. Να το κακό.

Είπε ο πατέρας στο Χριστό: «Έφερα, τον γυιό μου στους αποστόλους σου». Και σήμερα όταν φτάσουν πράγματα στο απροχώρητο, το πάνε οι γονείς στους παπάδες το παιδί. Και οι παπάδες προσπαθούν να κάνουν κάτι. Λέει το Ευαγγέλιο: Οι απόστολοι εξόρκιζαν και παρακαλούσαν τον Χριστό να γίνει καλά το παιδί. Αλλά το παιδί δεν γινότανε καλά. Γιατί;

Ρώτησαν τον Χριστό και τους το είπε: «Δεν έχετε και σεις όση πρέπει πίστη. Για την απιστία σας εμποδίστηκε η θεραπεία».

Πρέπει να πιστεύουμε με όλη μας την καρδιά. Ο πατέρας δεν πίστευε και γι' αυτό, λέει, «αφού δεν βρήκα από πουθενά θεραπεία, το 'φερα σε σένα Χριστέ μου το παιδί μου».

Εγώ τι πρέπει να κάνω; Ιδιαίτερα σήμερα που βλέπουμε:

την τηλεόραση να μας γεμίζει δαιμόνια.

τις εφημερίδες και τους ανθρώπους του κόσμου τούτου, να σκορπίζουν τον πνευματικό θάνατο. Με τον τρόπο της ζωής τους και με το βόρβορο που βγαίνει από το στόμα τους.

Όταν βλέπουμε ακόμη, να το προσθέσουμε και αυτό, ότι και ο παπάς δεν είναι όσο πρέπει καλός...

Και τότε ακόμη, εγώ δεν πρέπει να φεύγω από τον Χριστό, γιατί τον εαυτό μου καταστρέφω. Αλλά πρέπει να παίρνω την απόφαση: «Πιο κοντά σε σένα Χριστέ μου. Γιατί αν από όλα βγαίνω γελασμένος και ζημιωμένος, από σένα, την πηγή της αγαθότητας, δεν πρόκειται ποτέ να βγω ζημιωμένος».

Πώς πηγαίνουμε κοντά στον Χριστό; Πρώτα απ' όλα, με τα καλά μας έργα. Εάν ο άνθρωπος λέει, «έχω καλά αισθήματα», αλλά δεν κάνει καλά έργα, τα άσχημα έργα, θα μαγαρίσουν την ψυχή του και θα παύσει να έχει καλά αισθήματα. Η αμαρτία μαγαρίζει την καρδιά. Γι' αυτό πρέπει ο άνθρωπος να μην κάνει αμαρτίες.

Μέσα στην Εκκλησία, είμαστε σαν τα χερουβίμ. Η καρδιά μας στον Χριστό. Γεμάτοι ηρεμία, γεμάτοι ειρήνη. Σκέψεις κακές δεν περνάνε από το νου μας. Όλο αγάπη και όλο καλωσύνη. Και όλο πίστη και άνω η καρδιά.

Τι καλό που θα ήταν, φεύγοντας από την Εκκλησία, να εξακολουθούμε ψυχικά να μένουμε μέσα στην Εκκλησία σαν να στεκόμαστε μπροστά στο Δεσπότη Χριστό, τον Κύριο και σωτήρα μας!

Και τι ωραίο που είναι, εκείνο που παίρνουμε στην Εκκλησία, την χάρη και την δύναμη της πίστεως, να την καλλιεργούμε με τη μελέτη του λόγου του Θεού!

Τότε, λένε οι άγιοι Πατέρες, συμβαίνει κάτι που μερικές φορές το αισθανόμαστε και το ζούμε: Έρχεται ο Χριστός και κατοικεί μέσα στην καρδιά μας και μας κάνει να αγαπάμε πραγματικά την δικαιοσύνη, την ειρήνη, την καλωσύνη, την διάθεση να κάνουμε θυσία για τους άλλους. Την διάθεση να είμαστε κοντά στον Χριστό.

Έτσι φεύγουν τα δαιμόνια. Και έτσι η καρδιά του ανθρώπου ζωοποιείται γιατί ένας είναι η ζωή, ο Χριστός. Και όταν ο Χριστός έρχεται μέσα μας, η ψυχή μας είναι γεμάτη από ζωή και από υγεία πνευματική.

Ας τον παρακαλέσουμε λοιπόν, να μας φωτίζει να είμαστε πάντοτε κοντά Του και να μας δίνει δύναμη να ζούμε όσο μπορούμε περισσότερο σύμφωνα με τις εντολές Του. Αμήν.-